

Izbornik

Hrvatska
Unutarnja politika
Gospodarstvo
Bosna i Hercegovina
Vanjska politika
Iseljeništvo
Gledišta
Kultura
Znanost
Društvo
Religija
Kolumnne
Feljtoni
Intervjuji
Izjave tijedna

Poveznice

Vlada RH
Fond za zaštitu okoliša i energetsku učinkovitost
Matica hrvatska
Nacionalna i sveučilišna knjižnica
Hrvatski državni arhiv
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Hrvatski institut za povijest
Društvo hrvatskih književnika
Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća
Hrvatski informativni centar
Hrvatski memorijalno dokumentacijski centar Domovinskog rata
Glas končila
Slobodna Dalmacija
Novi list online
Hina

Prijava se

Korisničko Ime

Lozinka

Zapamtiti me

Prijava

Zaboravili ste lozinku?

Zaboravili ste Korisničko Ime?

Registracija

Arhiv

Početak > Feljtoni > U SUSRET: Tito je bio naredbodavac pokolja hrvatskoga stanovništva u svibnju i lipnju 1945.

U SUSRET: Tito je bio naredbodavac pokolja hrvatskoga stanovništva u svibnju i lipnju 1945.

Srijeda, 21 Travanj 2010 08:44 | | |

Komanda grada Zagreba je Titovu monstruoznu odluku uobličila u čuvenu „Naredbu broj 7“ i pomoću nje namamila 7800 zagrebačkih mladića na put bez povratka

Svrha ovog prikaza doprinos je utvrđivanju zapovjednog lanca i sastava izvršitelja pokolja jedne šestine cjelokupnoga hrvatskog stanovništva u svibnju i lipnju 1945. godine. Pri njegovoj su izradi rabljena isključivo partizanska vrela. Čine ih autentične tiskovine, spisi, okružnice i govor, te kao posebno vrijedan izvor, osobni iskazi svjedoka iz redova boraca jugoslavenske komunističke gerile svih zapovjednih razina. Rezultati ovog istraživanja razriješili su sve bitne nedoumice oko podjele zapovjedne odgovornosti za nikad nadmašen saveznički ratni zločin nad pola milijuna nedužnih hrvatskih građana. Oni istodobno potvrđuju iskonsko pravilo da se nikom nije uspjelo prokrijumčariti kroz povijest, pa to ne će uspjeti ni jugoslavenskim partizanskim krvolocima. Suočenje s vlastitom partizanskom istinom, najbolji je odgovor naraštajima hrvatskih i inih boljševičkih pseudozanstvenih dušobrižnika, koji od utemeljenja zlosretne partizanske jugoslavenske državne tvorevine do danas, upomo pokušavaju opovrgnuti „dezinformaciju neprijateljske propagande“ da je Tito osobno naredio, te tijekom svibnja i lipnja 1945. na samim stratištima izravno zapovjedao pokoljem hrvatskih ratnih zarobljenika i svjetovnih uhičenika. Pređočene povijesne činjenice, moralni su šamar komunističkom profesorskom talogu s hrvatskih sveučilišta, koji i dandanas tvrdi da partizani u načelu nisu kršili međunarodno ratno pravo, niti su izvršili bilo kakav teži ratni zločin. Spomenute akademiske prostitutke i širi krug okorjelih krijumčara povijesti iz redova tzv. „Titove poštene inteligencije“, u svojoj su antivilizacijskoj bahatosti grubo zanemarili mnoštvo podataka javno iznesenih u komunističkom tisku, pismenima, naredbama i govorima iz tog doba, koji govore suprotno. Primjerice, tih je dana Vjesnik jedinstvene narodno oslobođilačke fronte Hrvatske, ne samo potanko pratio Titovo kretanje, boravke i govore, nego je ujedno opisivalo i veličao masovna ubijanja ljudi bez sudske presude. Iz tekstova životinjskog sadržaja objavljenih u Vjesniku, ljudska je krv naprosto liptala. Već i letimični pregled Titova kretanja nedvojbeno dokazuje da je ta krvoljčna komunistička zvijer između 19. svibnja i 6. lipnja 1945. neprekidno boravila u Sloveniji i na obližnjem sjeverozapadu Hrvatske. Upravo u tom razdoblju, na tom području i po njegovoj naredbi, ubijeno je bez suda, saslušanja, pa čak i provjere osobnih podataka, između pet i šest stotina tisuća ljudi.

„Zabolla“ ga desna ruka

Kronološki gledano, Tito je već 14. svibnja u Zagrebu predsjedao sastankom Štaba I. armije JA, II. armije JA i Glavnog štaba Hrvatske s članovima Narodne vlade Hrvatske. Sastanku su nazočili Vladimir Bakarić zvan Mrtvac, slovenski krvolok Edvard Kardež zvan Bevc, te „drug“ Nazor Vladeta, od prelaska na pravoslavlje 1935. poznat kao „najveći srpski pesnik“, a nakon „oslobodenja Dalmacije“ kao boljševički ateist „internacionalne etničke pripadnosti“. Prema svjedočenju sudionika sastanka, načelnika Vojnosudskoga odjela II. armije dr. Gabrijela Divjanovića, glavne teme sjednice bile su:

- 1) Osnivanje i rad komunističkih koncentracijskih logora za eksterminaciju Hrvata,
- 2) Određivanje pravaca kretanja i etapno sprovođenje zarobljeničkih hodanja smrти,
- 3) Pronalaženje većeg broja prikrivenih stratišta
- 4) Organizacija masovnog ubijanja Hrvata.

Velikosrpski koljac i komesar I. armije Mijalko Todorović, sredinom svibnja 1945. glavni organizator i izvršitelj pokolja hrvatskih rođaju u Zagrebu i okolicu, pohvalio se pred vrhovnim komandantom da je po zagrebačkim stratištima „vlastoručno poklao više ljudi nego tijekom cjelokupnog dosadašnjeg rata zajedno i to u tolikom broju da ga je zabolla desna ruka, zgadno mu se život i više ne može jesti meso“. Ništa manje radikaljan, bivši „jevitčevac“ Nazor Vladeta, poznat po pjesničkom geslu „za Oplenac, a ne Janka Pusztu“, zatražio je da mu se, kao i Bakariću, redovito na stol dostavlja dnevno izvješće „o stanju bezbednosti u Hrvatskoj“ s potankim oписom „likvidacija“ i popisom „likvidiranih hrvatskih bandita“. Iz dostupnih vrela nije bilo moguće utvrditi Titovo kretanje između 15. i 18. svibnja. No, prema partizanskom tisku u zagrebačkoj je okolini nedvojbeno boravio od 19. svibnja nadalje. U nedjelju 20. svibnja predvečer, nenajavljeno je, u pratnji generala Aleksandra Rankovića i Koste Nađa, ušao u Varaždin i obratio se građanima, koje su partizani strojnici i bajonetima natjerali na Kapucinski trg. U svom govoru održanom u pripitom stanju, izjavio je da „u Varaždin nije došao službeno, niti da govor o politici, već da obide jedinice JA koje u okolini obavljaju važne zadaće na konačnom obračunu s hrvatskim smradom“. Nadalje, svim protivnicima svojeg režima navadio je „da će u novoj komunističkoj državi svjetlost dana gledati samo toliko dugo, koliko traje put do najblže jame“. Tijekom dvodnevne boravka na sjeverozapadu Hrvatske 19. i 20. svibnja, Tito je obišao partizanska stratišta, pregledao svježe iskopane masovne grobnice i razgovarao s psihopatima koji su vršili „likvidacije“. Potom je 21. svibnja došao u Zagreb i isti dan održao govor na Markovu trgu. „Vjesnik“ je idućih dana u podebjanim okvirima isticao izvukte kanibalskog sadržaja iz maršalova govora, pune uvrjeda i prijetnji upućenih hrvatskom narodu. Primjerice: „Nikad više nećemo dozvoliti da se pojedinci koriste plodovima džinovske borbe naroda. Mi ćemo našu kuću provjetriti tako, da zauvijek nestane onog hrvatskog smrada, koji ne smije kužiti našu zajedničku kuću - slobodnu, federativnu Jugoslaviju“. Slijedeća tri dana Tito je boravio u Zagrebu i njegovoj okolici, te pritom osobno rukovodio masovnim ubijanjem Hrvata. Prema svjedočanstvu

Zagreb, svibnja 1945. - stigli su „oslobodioци“

časnika OZN-e Dragutina Rafaja, u Karlovcu je obišao Komunistički koncentracijski logor za eksterminaciju Hrvata Dubovac i tamo zatekao Hrvata kako leže na zemlji unutar žice. Zapovjedniku je naredio „ubrzavanje dinamike ubijanja uključivanjem srpskog stanovništva Korduna i Banje i to tako da hrvatsku bandu uz prethodnu najavu šalje na likvidaciju u srpska sela“. U Sisku je posjetio sličan, no nešto manji logor Viktorovac i također naredio žurnje ubijanje uz pomoć okolnoga srpskog stanovništva. U obilasku samoborskih logora i stratišta zadrižao se jedno cijelo poslijepodne. U pratnji bivšeg bravara, generala OZN-e Ivana Krajačića, više je puta obišao zagrebačke logore i zatvore i izrazio nezadovoljstvo sporušću

Fotografije tjedna

Anketa

Hoće li slovenski građani na referendumu podržati sporazum Pahor-Kosor o arbitraži?

- Da
 Ne
 Ne znam

[Pošalji](#) [Rezultati](#)

Tko je Online?

Trenutačno aktivnih Gostiju: 7

traži...

„likvidacije“. Od Krajačića i Ministra zdravstva Narodne vlade Hrvatske dr. Aleksandra Koharevića zatražio je detaljan popis pobijene „hrvatske ranjeničke dubradi“ iz zagrebačkih bolnica, jer je načuo da je nekima pošteđen život. Spomenuta dvojica psihopata odmah su dala preživjele ranjenike pobiti u bolesničkim posteljama i drugdje, nakon čega su svom vrhovnom komandantu dostavili popis smaknutih ranjenika iz svih tadašnjih 11 zagrebačkih bolnica. Ukupan broj ubijenih ranjenika iznosio je 4791. Tom broju nisu bili pribrojeni teški tuberkulozni bolesnici poklani u Bolnici Breštovac na Medvednici. Prezauzeti ubijanjem Hrvata, Tito se 22. svibnja telegramom ispričao generalu Crvene armije Ždanovu što ga osobno ne može primiti prilikom njegova posjeta Beogradu, pa je gesta u zamjenu primio načelnik Generalštaba JA Arso Jovanović.

Drugarski rođendanski poklon maršalu Titu

U petak 25. svibnja Tito je u Zagrebu svečano proslavio svoj navodni rođendan. Prema Divjanovićevu svjedočanstvu njegovi najbliži suradnici priredili su mu u ime rođendanskog poklona „drugarsko“ iznenadenje. Odveli su ga u policijsku zgradu u Petrinjskoj ulici i s prozora mu u dvorištu pokazali netom izručenu Hrvatsku vladu na čelu s dr. Nikolom Mandićem i s dr. Milom Budakom, postrojenu njemu u čast. Tito je pobjedosno blistao osjećajući vrhunac vlastite moći. Svojoj je pratnji s ponosom pokazao čeliju u kojoj je svojedobno bio zatvoren. Potom se odvezao na proslavu rođendana, koja je trajalaugo u noć i završila teškim opijanjem sudionika. Iduće jutro, nakon što se otrijezenio, Tito je odlučio na revolucionaran način rješiti pitanje velikoga broja ratnih izbjeglica zatečenih u Zagrebu i blizoj okolini. Zagreb, koji je prigodom zadnjeg prijernatnog popisa 1931. imao 185.581 stanovnika, dočekao je konac rata s preko 600.000 duša, pretežito vojnika i izbjeglica iz opustošenog dijela NDH. Nakon uzmaka Hrvatske vojske u Austriju, u Zagrebu je na rubu gladi i dalje boravilo oko 220.000 svjetovnih izbjeglica. Prema Divjanovićevu svjedočanstvu, Tito je u subotu 26. svibnja naredio „da se ova cijekopluna hrvatska izbjeglička banda izbaci iz grada“ i „pod oružanom pratnjom jedinica regularne armije, OZN-e i KNOJ-a, usiljenim hodnjama ili vlakovima organizirano sproveđe u zavičajna mjesta“. „Putem ili po prispijeću u zavičaj, hrvatski je smrad trebao bez milosti likvidirati, jer su oni većinom bili narodni neprijatelji“. Zapovjednik grada Večeslav Holjevac isti je dan prema maršalovoj naredbi raspisao okružnicu i otvorio dva prolazna logora. Manji, za izbjeglice iz užega gradskog područja, u prihvatnoj stanici Crvenoga križa kod Glavnog kolodvora, te veći, za izbjeglice iz okolice grada, u Psihijatrijskoj bolnici Vrapče. Partizanska horda je potom, usred Zagreba i ne zazirući od zgražanja javnosti, počela s pljačkom, silovanjima, nasilnim odvođenjem i klanjem ove skupine nesretnih ljudi, koju su uglavnom činili starići, žene i djeca. Prema Svjedočenju Koče Popovića i dr. Gabrijela Divjanovića, Tito je nakon proslave rođendana na nagovor generala Rankovića naredio da se za odmazdu pobiju svi hrvatski mlađaci rođeni između 1924. i 1927. u gradu i kotaru Zagreb, koji nisu zarobljeni u završnim operacijama Drugoga svjetskog rata, a njegov su kraj iz raznih razloga dočekali kad kuće. Naredba je izuzela osobe koje su pristupile jedinicama partizanske paravojske, te pojedince zdravstveno nesposobne za službu u oružanim snagama. Komanda grada Zagreba ovu je Titovu odluku uboličila u čuvenu „Naredbu broj 7“. Tom je naredbom komanda uspjela podlo namamiti 7800 mlađica koju su se kojekuda skrivali, da se jave radi tobožnjeg „novačenja u JA“. Odmah po partizanskom „novačenju“, izvršenom u vojnom objektu u Maksimirskoj ulici 63, mlađaci su stavljeni pod vojnu stražu i sprovedeni u logore Maksimir i Prečko. Odatle su noću, podijeljeni u dvije skupine, u četveroredovima odvedeni na usiljenu hodnu smrti preko Podravine, Slavonije i Srijema u logor Kovin u Vojvodini. Nakon nelzrecivih zvjerstava izvršenih putem, u Kovin ih je živih stiglo 2200, a u Zagreb se vratilo svega 58.
(Svršetak u sljedećem broju)

Zoran Božić